

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Υψηλή ευφύια
Καμιά επιείκεια – από πού;
Συντρίβεσαι, Οιδίποδα,
πάνω στους βράχους
της μοίρας
της από τον θεό σταλμένης
της εξοικειωμένης
με τη φρίκη.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ – ΟΧΙ ΠΙΑ¹

Ξανασκότωσα τον πατέρα μου;
Ξανακοιμήθηκα με τη μάνα μου;
Εγώ; Μα τι 'ναι αυτά που λέτε;
Έχω όπλο τη λογική, τη βαθιά τη γνώση.
Ξέρω πια και αποφεύγω το κακό.
Αμύνομαι, έτσι τον χρόνο τον νικώ.
Μα πού τα είδατε όλα αυτά;
Μήπως μέσα στο μυαλό σας
δημιουργείτε τέτοια σκηνικά
και πάτε να τα επιβάλετε ως αληθινά;
Ή μήπως με ζηλεύετε
που στο Πεπρωμένο μου
κατάφερα να επιβληθώ
και ως Άνθρωπος
ν' ανθίζω;

---

1. Εμπνευσμένο από το θεατρικό έργο του Μάριου Ποντίκα *Ο δολοφόνος του Λάιου και τα κοράκια*.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ι

Το φονικό είναι μια αρχή.
Θα του οπλίσει το χέρι
πέρα από κάθε δίκαιο ή προσευχή.
Θα περιπλανηθεί, αλλά
θα φτάσει στην πηγή του χρέους.
Και το νερό θα 'χει χρώμα κόκκινο
θα ρέει ακανόνιστα
μες στη θολούρα του μυαλού –
Κόκκινο θα 'ναι και το χρώμα τ' ουρανού,
την ώρα που με το μανιασμένο χέρι του
τους δύο εραστές τελειώνει.
Κι η πράξη του θα 'ναι ιερή,
έτσι το δικαστήριο των ανθρώπων θ' αποφανθεί.
Θα υπάρχει χώρος για εκδίκηση,
χρόνος για τη φυγή.
Ἡρώας μονάχος,
θ' αθωωθεί.
Τα δάκρυα της Ηλέκτρας του θα πει.
Σ' όλα αυτά τη δύναμη θα βρει.
Οι θεοί παραμερίζουν μπρος του ανθρώπου τη βουλή.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΙΙ

Πικρός ο αγώνας
Χαρά δεν έχει καμιά
Πώς να μην δειλιάσω
Πώς το θάρρος μου να μη χάσω
Τη μάνα μου πάω να σκοτώσω
με δόλο καθαρό.
Κι όμως, οι θεοί μου λένε
πως τούτο είναι θεμιτό.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΙΙΙ

Τα μάτια σου σκέπασες
βύθισες στον λαιμό της
μαχαίρι φονικό.
Και η Ηλέκτρα κοίταγε
χωρίς κανέναν πανικό.
Πράξη έγινε η απόφαση –
πόσο στ' αλήθεια ανακουφιστικό!

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ Ι

Ψήνεται στον πυρετό –υποφέρει–
την ασθένειά του αυτή
η γυναίκα του την ξέρει.
Όχι, δεν τον κατηγορώ
που δεν δαμάζει την ορμή του.
Εν γνώσει μου οι γυναίκες μπήκαν στη ζωή του.
Και την Ιόλη τώρα συμπονώ,
ούτε κι αυτήν κατηγορώ –
όπως και την Ελένη.
Της ήτανε γραφτό να καταστραφεί
από την ομορφιά της –
πράγμα καθόλου ζηλευτό.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ Π²

Εκείνη ανθίζει, μαραίνομαι γω.
Σύζυγος για μένα είναι,
εραστής της αλληνής
ο γενναίος Ηρακλής.
Συλλέγω με περίσκεψη τα δάκρυα της ψυχής
και της πληγής το σκοτωμένο αίμα.
Και του τα δίνω δώρο
φονικό.
Δεν διαθέτω, βλέπεις, άλλο μαγικό
για να τον φέρω πίσω.

---

2. Εμπνευσμένο από το έργο *Τραχίνιες* του Σοφοκλή.